Ležel jsem tváří dolů v trávě a mechu těsně pod zalesněným horským hřebenem. Kousíček od mého oka z trávy vyrůstala maličká, snad roční či dvouletá borovička. Voněla příjemně, hladilo to v nozdrách.
Pokusil jsem se zvednout, ale div jsem nezasténal bolestí. Hlavu jsem měl jako střep. Neupadl jsem, ale jen proto,že jsem se na první žalostný pokus vůbec ani nezvedl z trávy..Kde to jsem? Co to se mnou je ? A kdo nebo co mě to praštilo do hlavy ? Amnézie?to doufám ne. Provětrej si trochu mozek, chlapče.
Jmenuji se Radek? tedy Ctirad. Narodil jsem se v březnu roku?,umřel jsem- no, to, zdá se, ještě ne. Naše první fotbalová ivánkoliga má šestnáct týmů. Peníze jsou opravdu, ale opravdu až na prvním místě. Čisté a špinavé se nerozlišují. Politici připravují ´křišťálovou noc´. Trampská hymna je Vlajka, česká Kde domov můj. Jádra limbického systému jsou: hippocampus, gyrus hippocampi, gyrus pyriformis, gyrus cinguli, corpus geniculatum mediale, c. g. laterale, nucleus ventralis thalami. Bory šumí po skalinách? i když teď mi to připadá, jako by mi šuměly rovnou v hlavě. Ale všechno jsem, jak je vidět, nezapomněl.
Ale jak teď odtud ? Poslechnou mě nohy a ruce ?
Zkus to. Nic jiného ti totiž nezbývá. Levá, dva, pravá, dva.
Nezvedal jsem se, plazil jsem se jako mírně přišlápnutý mlok.
Až dolů, až do-lů do ú-do-lí. Ně-kam k li-dem. Levá, dva.
Nevím, jak dlouho to trvalo. Smýkal jsem se takhle jehličím hodinu ? Dvě ? Pak jsem narazil na vlhký mech. Cucal jsem ten zelený koberec, nasáklý vodou. Byl čím dál tím vlhčí.
Ještě kousek- a ano, je tam studánka.
Zaťal jsem zuby, napjal svaly v celém těle a obrátil se na záda. Ránu v týlní části hlavy jsem tak přitiskl na rozhraní chladného mechu a stojaté, ale čisté vody.
Ta úleva se nedá popsat. Po chvíli jsem se přetočil zas na břicho,skrčil nohy a podsunul je pod sebe. A ještě za nějakou dobu jsem se postavil na všechny čtyři. A nakonec jsem i stál.
Nikdy v životě jsem se doopravdy nezhulákal, ale teď jsem měl pocit několikanásobné kocoviny. Po tomhle malém vítězství jsem se musel opřít o strom.
Chvilku jsem tak stál, když jsem spíše vycítil než uviděl, že nejsem v lese sám.
Stála o kus dál. Ne, nebyla to studánková víla. Byla menší, nanejvýš střední postavy, silná, podsaditá, ale souměrná. Měla široká ramena, prsa i boky, vlasy střižené spíš nakrátko, na sobě maskáče. Sláva, kamarádka trampka.
"Ahoj." Vydal jsem ze sebe sice spíš cosi jako chraptivé zakrákání než řeč, ale co.
"Ahoj. Poslouchej, není ti nic?"
"Jo, mám dojem, že budu asi padlej na hlavu. Promiň, chci říct, že jsem se v lese o něco pořádně praštil."
Přistoupila ke mně blíž a zkoumavě se na mě podívala. Ano, jsou dívčí pohledy, pod nimiž se kluk jakéhokoliv věku touží stát rytířem. Já jsem v té chvíli jenom až zoufale toužil dát se aspoň trošičku do kupy.
"Počkej," řekl jsem. "Chvilku si vydechnu a půjdeme."
"A můžeš vůbec jít ? Mám natrénováno, když bude třeba, ponesu tě na zádech."
"To ne," řekl jsem z posledních zbytků své trampské hrdosti. (I když- ten malý kluk, co tam uvnitř ještě tak trochu zbyl, v duchu podotkl, že to by bylo nádherné). "Půjdu sám. Přijela jsi sem z Prahy, nebo bydlíš někde blízko ve vesnici pod horami ?"
"Ne, mám tady srub rovnou v lese. Odtud je to kousek. Ale tobě je blbě, je to na tobě vidět. Tak

se o mě aspoň trošku opři."
Pro zdravého horáka, jak by to asi řekl Zdeněk Šmíd, to skutečně daleko nebylo. Ale pro kluka, co má pocit, že má místo hlavy rozhozené jádro komety, to byla docela zabíračka. Nakonec jsem se jí skutečně opřel o to podsadité rameno. A těm posledních pár krokům ke dveřím jejího srubu už do nesení skutečně moc nechybělo.
Srub byl malý, útulný a voněl dřevem.
"Lehni si," řekla. "Odpočiň si."
Svalil jsem se na postel. Poodešla o kousek dál, a pak i za dveře.. Rozhostilo se ticho, klid, mír, úleva?.
Nevím, jak dlouho jsem tam ležel. Snad pár hodin, snad jen pár minut, když jsem zaslechl zacinkání mobilu.
V tom srubu mi to znělo až nepatřičně. Ale můj vlastní to nemohl být. Ten totiž ve vodou nasáklém mechu kolem té studánky, jak jsem se tam převaloval a staral se jen o ochlazení té rány na hlavě, nasákl skrz ne zcela vodotěsné pouzdro vodou také a byl celkem spolehlivě vyřazen z boje.
"Tady Šárka," zaslechl jsem její hlas.
Na druhém konci byl také dívčí hlas, ale rozluštit slova jsem nedokázal. Jenže nějaký šestý či kolikátý smysl mi zacinkal v hlavě, že to by mohlo být pro mě důležité. Zkoncentroval jsem se tedy ze všech sil a podařilo se mi zachytit pár útržků vět.
"?.kalašnikov, ale toho kluka by snad přece jenom bylo trochu škoda. Tak ho Majda vzala diskem. Vždyť víš, že je z nás nejlepší diskařka a měla ho s sebou ještě z tréninku. Trefila ho z třiceti metrů rovnou do hlavy, ale ten musí mít tedy tvrdou palici! Zapotácel se, ale běžel dál, přeběhl přes ten nízký horský hřeben a zmizel za ním tam v tom borovém mlází. Už jsme ho nenašly. Služební pes, říkáš ? Vždyť víš, že jich máme pod stav? Jo ? Vážně? U tebe ? Ne?. Tak to ti ještě bude vděčnej. Ahoj."
Ksakru. No jasně. Sice jsem si pamatoval něco ze studia a tak podobně, jenomže ta rána do hlavy mi na nějakou chvíli vymazala jeden drobný detail. Před pár dny byla vyhlášena ČMR (Česká matriarchální republika) a nová premiérka vyhlásila ochranu hranic jako jednu ze svých zásadních priorit. A že na pohraničních hřebenech rozmísťuje opravdu dobře trénované ženské hlídky?.Načež já jsem v rámci svobody a demokracie nad tím mávl rukou a vydal se na vandr.
Vlastně jo. Šárka. Tak něco podobného jsem už někdy četl? A ty její maskáče, to nebyla žádná trampárna, to byla regulérní polní uniforma?
Pak jsem ji zahlédl, jak popošla těsně ke mně.
"Tak už je ti líp?" řekla
A její maskáče najednou ležely na zemi. A na sobě měla poslední model "čirý vzduch".
"Ještě ti bude vděčnej?." Ten hlas na druhém konci přístroje měl koneckonců pravdu.
Vztáhl jsem k ní ruce. Hlava mě skoro přestala bolet.

_____

Jakub Florian
Trapsavec 2007